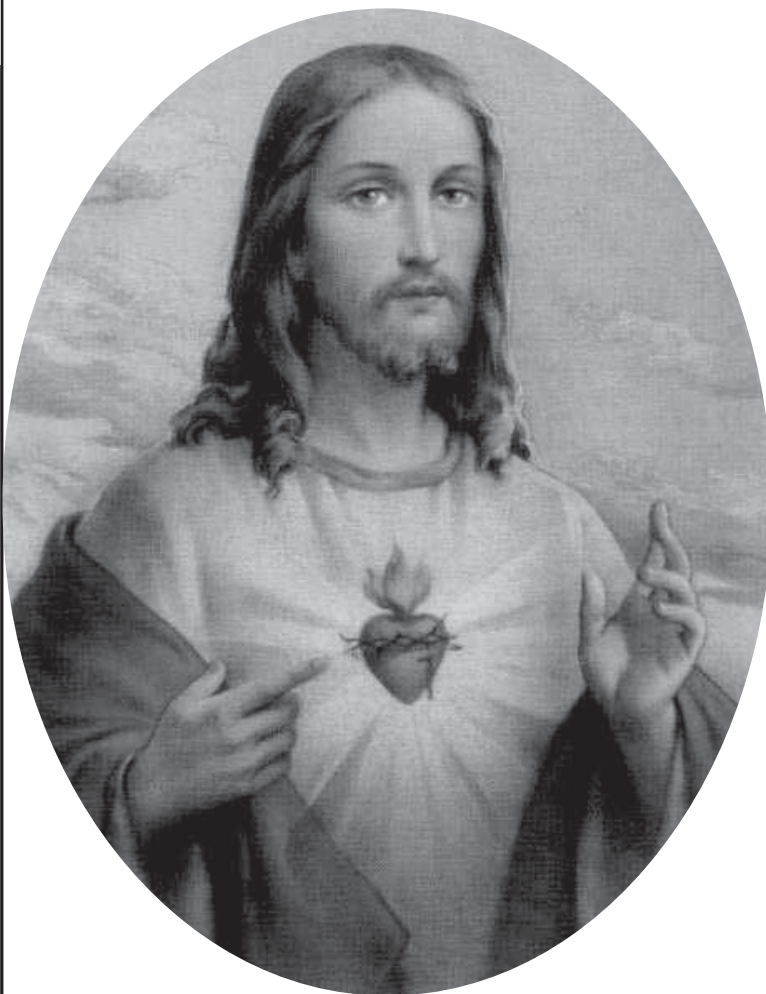

ANUL PREOTIEI

LUNA IUNIË, LUNA PREASFINTEI
INIMI ȚI LUI ISUS

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitatea și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”
Anul XVI Nr. 6 (186) iunie 2009

Luna iunie, luna Preasfintei Inimi a lui Isus

„Și afară de Tine, ce aș dori pe acest pământ? Trupul meu și inima mea mi se mistuie, căci stânca inimii mele și partea mea în veci e unul Dumnezeu”

(Ps.72, 25-26).

Am început luna iunie, luna în care cinștim în mod deosebit Inima dumnezeiască a lui Isus, simbolul dragostei lui nemărginite față de oameni.

Evlavia către Preasfânta Inimă a fost propovăduită de Sf. Maria-Margareta Alacoque(1667-1690), călugăriță din Ordinul Vizitațiunii Preasfintei Fecioare Maria din orașul francez Paray-le-Monial, căreia i s-a arătat Isus Cristos în anii 1673, 1674, 1675.

Papa Pius al IX-lea (1846-1878) a aprobat cultul Preasfintei Inimi a lui Isus, impunând sărbătoarea Preasfintei Inimi pentru întreaga Biserică, iar Papa Leon al XIII-lea(1878-1903), la 11 iunie 1890 consfințește omenirea Preasfintei Inimi a lui Isus.

Isus, Mântuitorul nostru divin, îi dezvăluie Sf. Maria Margareta Alacoque ce înseamnă evlavia către Preasfânta Inimă și harurile pe care le vor primi cei ce vor cinsti Inima Preasfântă:

Voi da haruri trebuincioase pentru starea lor;

Familiei acestora le voi da pacea;

În toate necazurile îi voi mângâia;

Voi fi scutul lor în viață și mai ales în ceasul morții;

Voi binecuvânta toate întreprinderile lor;

Păcătoșii vor găsi în Inima mea un izvor și un ocean de Indurare;Sufletele leneșe vor fi mai zeloase;

Sufletele evlavioase vor ajunge mai degrabă la desăvârșire;

Voi binecuvânta casele unde se află și se cinstește icoana Inimii mele;

Voi da profeților harul de a mișca inimile cele mai împietrite;

Numele acelora care răspândesc această evlavie vor fi scrise în Inima mea și nu se vor șterge niciodată.

Marea făgăduință: „Eu îți făgăduiesc din marea milostivire a Inimii mele că iubirea ei atotputernică va da harul pocăinței acelora care se vor împărtăși în vinerea întâi a lunii, nouă luni la rând. Ei nu vor muri în dușmănie cu mine, nici fără a primi Sf. Taine, având ca adăpost sigur, în cel din urmă moment, Inima mea”.

Să rostim zilnic jaculatorii la Inima Preasfântă, ca de pildă: „Preasfântă Inimă a lui Isus, vie Împărăția Ta prin Inima Neprihănită a Mariei!”

Să ne amintim rugăciunea pe care o recitam înainte de 1948:„ Preasfântă Inimă a lui Isus, dă inimii noastre pace și încredere, dă-ne tărie în încercări, în necazuri și dureri și fă să te iubim din ce în ce mai mult!” „Isuse cu Inima blândă și smerită, Fă inima noastră asemenea cu Inima Ta!”. Amin

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Despre modestie și tăcere

Unde se găsește Isus Cristos, spune Sfântul Grigore din Nazians, se găsește și modestia. Când posedăm această virtute lăuntrică, ea se observă în tot ce ține de exteriorul nostru. Și această modestie care se naște din pacea și smerenia lăuntrică este aceea pe care Sfântul Ignație ne-o cere. El nu vrea de la noi o modestie prefăcută și afectată, a cărei falsitate se observă, ci vrea o modestie smerită și temeinică.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ "Calea
Desăvârșirii Creștine", vol. I,
Oradea 1933

SUMAR

Editorial.....	2	Pagini bilingve.....	10
Sentire cum ecclessia.....	4	Să ne rugăm	
Pentru Tine, Omul lui Dumnezeu.....	5	împreună.....	15
Pe urmele Sfântului Apostol		De ce iubesc Biserica	
Pavel.....	7	Greco-Catolică.....	16

Sentire cum Ecclesia

IUNIE

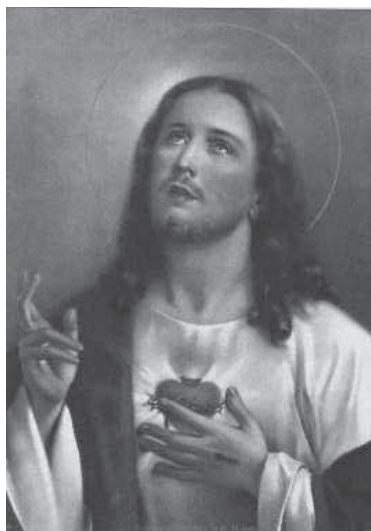
Pieptul lui Cristos se despică în dreptul Inimii ca să arate viziunea mare a porții Vieții.

Lună consacrată iubirii ce ne-o poartă Isus, ca să înțelegem epopeea de cruce și sânge a Inimii lui.

Lună de reparare a ingraturdinii azvârlite în fața acestei mărturii din partea păcatelor noastre.

Lună în care dragostea lui așteaptă un răspuns pe care noi îl întârziem de atâția ani.

Să „mântuim vremea” trăind duhul acestor zile consfințite.

Ep. Ioan SUCIU

Pentru tine, Omul lui Dumnezeu

Sfântul Apostol Pavel a scris 14 epistole. Dintre acestea trei sun epistole păstrate (I și II, către Timotei și una către Tit). Începând cu secolul al XVIII-lea, ele se numesc epistole pastorale și sunt în chip deosebit adresate păstorilor Bisericii (episcopi, preoți, diaconi) și cuprind norme și sfaturi pentru buna păstorie a credincioșilor; sunt un cod perfect, un adevărat tratat asupra artei de a păstori turma credincioșilor.

Preotul, instrumentul lui Dumnezeu pentru Biserică, reprezentant autorizat al lui Cristos, este numit de către Sfântul Pavel „Omul lui Dumnezeu” (I Timotei, 6-11). Preotul este trimis să refacă chipul stricat de păcat al omului, să ne facă fiii și moștenitorii Veșnicei Împărății. Preotul e o ființă pământescă, dar cu misiune cerească. Preotul este fiu al pământului, dar și reprezentant al Cerului. Preotul trebuie să fie un „Alter Cristus”.

Nu pot să spun că n-am citit cuvinte de apreciere la adresa preoților. Dar cele mai frumoase cuvinte care s-au scris la adresa preoților vreodată sunt cele ale poetului francez Alphonse Lamartine (1790-1869). Fascinat și profund impresionat, le reproduc:

„În orice parohie trăiește un om care nu are familie, dar aparține familiei întregii lumi, un om care este chemat să fie martor sau sfetnic în toate împrejurările mai solemne ale vieții. E prezent de la naștere până la moarte, ia în primire omul din sânul mamei sale și-l lasă pe pragul veșniciei. Il binecuvântează, îi consacră leagănul, patul nupțial, patul de moarte, este un om pe care copiii se obișnuiesc să-l iubească, să-l venereze, să-l respecte, pe care cei ce nu-l cunosc îl numesc „Părinte”, la picioarele căruia creștinii își depun confidențele lor cele mai intime și varsă lacrimile cele mai secrete, un om care are misiunea să mângâie, să îndulcească toate suferințele, pe cele ale trupului și pe cele ale sufletului, veriga necesară între bogăție și sărăcie. La poarta căruia bat atât săracii, cât și bogații, aceștia din urmă pentru a-i încredința în taină pomane; cei dintâi pentru a primi fără a fi nevoiți să roșească, un om care, fără să aparțină la vreo categorie socială, aparține în mod egal tuturor claselor sociale, claselor inferioare datorită sărăciei vieții sale și adesea originii sale de jos, claselor de sus prin educație, știință și prin acea

(continuare în pag. 6)

noblețe a sentimentelor pe care o inspiră și o poruncește religia, în sfârșit, un om care știe totul, care are dreptul să spună totul, al cărui cuvânt coboară de sus în minți și în inimi cu autoritatea unei misiuni divine și a unei credințe sigure. Acest om este preotul catolic”.

E preotul din veacul trecut, așa trebuie să viseze fiecare preot care se uită pe sine, omul care se dăruiește tuturor.

Ca urmaș al Divinului Învățător nu uita îndemnul profetului Ezechiel: „Oaia pierdută și rătăcită o vei lega și pe cea bolnavă o vei întări, iar pe cea grasă și tare o vei păstori cu dreptate” (Eze, 34-16). Apoi nu uita amenințarea profetului: „Buzele preotului vor părea știință și din gura lui se va cere învățătura pe care nu o va părăsi, căci ea e viața ta (Mt. 2,7) Pentru că: poporul meu nu trebuie să piară pentru că nu a cunoscut pe Domnul (Osea, 4,7). Sfântul Francisc de Sales (1567-1622) nu încetează de a-i îndemna pe preoți să studieze, afirmând: „Știința este și ea un fel de Sacrament, și ea este prin excelență al optulea Sacrament al preoților”.

Țara, poporul lui Dumnezeu va cheamă stăruitor să zidiți omul după chipul și asemănarea lui Cristos. Fiți siguri, răsplata va fi mare.

Pr. I. ERDELI

Preotul

Când te văd în strana veche,
Preot blând din lege nouă,
Întinzându-ți spre noroade
Sfinte, brațele-amândouă,
Lacrimi dulci de mângâiere
Curg din ochii mei șiroaie
Și-naintea ta genunchii
Cu credință mi se-ndoaie;
Căci pe fruntea ta senină
Nimb de raze se încheagă
Iar Cristos apare-n tine.

Ce sunt miile de stele?
Ce-i nețârmurita mare?
Ce e firea toată-alături
De sublima ta chemare?
Veșnicia n-o încape
Iadul nu ți-o poate frânge,
Căci e moștenirea Crucii,
Zămislită-n chin și sânge.

Umbra mâinii miruite
Și puternicul cuvânt
Lumilor te dă lumină,
Sare, tristului pământ.
Și cu foc în suflet aprig,
Îți menește cu tărie
Domnul pururi moștenirea
Și paharul tău să fie.

Pentru om ales cu milă,
Tu îi ești mijlocitorul
Și prin tine se închină
Împărații și poporul.
Umilitul lor omagiu
Îl aduci spre împăcare
Celui dătător de viață
Și de binecuvântare. (...)

Pr. Ion GÂRLEANU

Pe urmele Sfântului Apostol Pavel

Cu ocazia împlinirii a două mii de ani de la nașterea Sfântului Apostol Pavel și cu ocazia Jubileului închinat lui, Biroul Pastoral Eparhial, sub îndrumarea PSS Virgil Bercea, a organizat un pelerinaj la Roma, între 16-24 mai a.c., orașul simbol al creștinătății, unde au murit Sfântul Apostoli Petru și Pavel și unde se află mormintele lor.

A fi într-un pelerinaj înseamnă a fi eliberat de poverile inutile, a trăi acel timp într-o continuă căutare a sfințeniei, a ieși din umbra care-ți învăluie viața în lumină, întotdeauna apărat și îndrumat de harul unui ocrotitor. În pelerinajul nostru ocrotitor ne-a fost Sfântul Pavel. Drumul spre Roma a fost marcat din loc în loc de „oaze” pentru reînnoirea spirituală, în care ne întâlneam cu cel care acum ne devenise prieten, cu Sfântul Pavel care își povestea viața. Lecturile nu erau deloc impersonale, dimpotrivă, erau scrisori adresate nouă de către Sfântul Pavel, care și-a petrecut un mare timp al vieții călătorind, încercat de primejdii. Un pelerinaj la Roma nu era pentru prietenul nostru Apostol o noutate, de aceea era binevenită împărtășirea experienței sale. Oazele ne-au dat prilejul să-i cunoaștem viața, să-l cunoaștem pe omul plin de ură împotriva creștinilor, pe convertit, pe Apostolul martir și sfânt. I-am pătruns secretul: întâlnirea cu Isus

care i-a schimbat viața, din persecutor al creștinilor, a devenit persecutat, a intrat în LUMINA și a devenit Apostol LUMINII și al IUBIRII, a răspândit LUMINA, l-a făcut cunoscut pe Isus și a întemeiat comunități creștine. Lecturile din „Faptele Apostolilor” ne îmbogățeau cunoașterea.

Viena și experiența noastră vieneză era de-acum în urmă, în urmă au rămas Palatele Imperiale, Castelul Schonbrunn, Catedrala „Sfântul Ștefan” și Misiunea Greco-Catolică, intram în Italia în timp ce Sfântul Pavel, înainte de a se despărți de noi, ne vorbea despre iubire: *„Dacă aș vorbi limbile oamenilor și ale îngerilor, dar nu aș avea iubire, aș deveni o aramă sunătoare sau un chimval zăngănitor. Și dacă aș avea darul profeției, și dacă aș cunoaște toate misterele și toată știința, și dacă aș avea toată știința, și dacă aș avea toată credința așa încât să mut munții, dacă n-aș avea iubire, n-aș avea nimic...”*

Rugăciunea, cântecele mariane,
(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

prezența plină de atenție a PSS Virgil Bercea, pentru fiecare și pentru toți-Preasfinția Sa fiind pelerin ca și noi, în tot timpul în unul din cele patru autocare, al studenților de la Institutul Teologic din Oradea, al grupului „Fiat Lux” de la „Liceul Greco-Catolic” din Oradea și al pelerinilor din orașul nostru, din Șimleu, Zalău și Carei-, Părintele Paul Popa, ghidul spiritual al pelerinajului, cel care s-a ostenit ca noi să ne simțim bine, toate au făcut ca intrând în în primul nostru popas din Italia, la Padova, să fim cu toții într-o stabilitate a stării noastre de spirit, pregătiți să trăim împreună, în zilele care urmau, experiența Sfântul Pavel: să-l avem pe Isus alături în orice moment ca parte a vieții noastre.

Luni, 18 mai. Padova este unul din principalele locuri de pelerinaj din lume, localitate așezată într-un peisaj de o rară frumusețe, coline împădurite, cu largi deschideri spre orizont și cer. Bazilica Sfântul Anton este Sanctuar internațional încredințat Fraților Minori Conventuali. A fost ridicat nu mult timp după moartea Sfântului, edificiu care unește armonios diferite stiluri: roman, gotic și bizantin, arta picturii școlii lui Giotto și a altor mari pictori ai Renașterii, cât și sculptura lui Donatello. Acolo este mormântul Sfântul Anton, acolo sunt și prețioase relieve: limba care a fost găsită intactă la deschiderea mormântului în 1263, când s-a terminat construcția Bazilicii, așezată într-un relievar de aur bătut în pietre scumpe. Milioane

de pelerini din tot cuprinsul lumii vin în fiecare an aici ca să trăiască un moment privilegiat de spiritualitate. Acum eram și noi în acel loc sfințit, îngenunchiați și pierduți în rugăciune în fața mormântului Sfântul Anton, unde ard continuu lumânări și candelă, simțindu-i puterea și ocrotirea care ne-au însoțit în continuarea pelerinajului.

Roma! Roma cu istoria ei îndelungată în care se regăsește și originea noastră, capitala Imperiului Roman, a Italiei, a Bisericii Catolice, Roma unde se găsește Statul Vatican, Roma cu ale ei bazilici și uluitoarele ei mozaicuri și monumente, Roma unde Bramante a lucrat la ridicarea Bazilicii Sfântul Petru, unde „Rafael celebrează căsătoria Cerului și a Pământului în Camera Semnăturii, Michelangelo creează coloșii dureroși în Capela Sixtină”, Roma lui Bernini care a gândit și creat spațiul din fața Bazilicii Sfântul Petru pentru un număr mare de credincioși veniți acolo de peste tot din lume „să-l poată vedea pe Papa dându-și binecuvântarea, fie în mijlocul fațadei Bazilicii, fie dintr-o

(continuare în pag. 9)

(urmare din pag. 8)

fereastră a Palatului Vatican"... Și cum „Tutte le strade portano a Roma” (Toate drumurile duc la Roma), eram și noi pe unul din ele, puțin rătăciți prin atâtea veacuri de istorie și copleșiți de bucuria de-a ne găsi acolo, în inima credinței noastre. Urma să pășim într-un spațiu și timp în care nu aveam să vedem și să simțim decât ceea ce este înalt și sfânt.

Marți, 19 mai. Nu bine răsărise soarele și răcoarea nopții se amesteca cu căldura zilei ce începea, când noi, pelerinii, cu capul plecat sub patrafir, cu părerea de rău pentru slăbiciunea noastră, ne mărturiseam păcatele, pentru ca la Sfânta Liturghie de la „San Paolo Fuori le Mura” să putem primi Indulgența Plenară. Dar mai era și ceva personal. Ca și la Lourdes, când nerăbdătoare urcam grăbită spre Sanctuar, ceva mi-a oprit alergătura în dreptul confesionalelor și mi-a amintit că în aceste locuri sfinte nu avem dreptul să ajungem oricum...

În „Bazilica San Paolo Fuori le Mura”, sub altarul papal, de 20 de secole se găsește sarcofagul care păstrează rămășițele Apostolului; pe sarcofag este scris clar „Sfântul Pavel, Apostol” (specialiștii confirmă autenticitatea).

În ambianță romana, PSS Virgil Bercea și preoții noștri au celebrat Sfânta Liturghie în ritul nostru greco-catolic. Am stat undeva mai în urmă, eram prea copleșită de emoție ca să mă așez în față și am căutat un loc mai retras unde să mi se liniștească inima.

Ce bine! Am văzut cum grupului nostru, treptat-treptat, i se alăturau pelerini de peste tot pământul, în jurul meu erau englezi și africani. Fără nici o explicație au înțeles Liturghia, le era indiferent ritul și limba, și au intrat imediat în rugăciune cu noi; aveam în față, concret, catolicitatea Bisericii lui Cristos. Și Sfânta noastră Liturghie mi s-a părut deodată un dar ce noi îl ofeream Apostolului Neamurilor, care a purtat VESTEA cea BUNA tuturor popoarelor și a dorit armonie între creștini, iar Indulgența acordată mi se părea un dar primit sub privirea și cu iubirea Sfântul Pavel pentru noi.

Miercuri, 20 mai, la ora 10, audiența cu Sfântul Părinte în P-ța Sfântul Petru. O audiență la Papa are ceva de neuitat, ceva ce marchează pentru totdeauna viața celui ce a primit acest dar. Aveam locuri rezervate, chiar în față. Număr rândurile, sunt în al cincilea...Toți trăiam emoția, bucuria și mândria de a fi acolo, noi, Dieceza de Oradea! De a-l avea atât de aproape pe Sfântul Părinte! Și cum fiecare trăiește și în mod personal un astfel de eveniment unic al vieții, mă caut și mă revăd pe mine însămi în lungul șirului de ani. De totdeauna, din îndepărtata copilărie, o fotografie cu P-ța San Pietro și chipul Papei Pius al XI-lea ne lumina în familie fiecare zi a vieții. Nu o mai avem. Tatăl meu a dorit să-l însotească în mormânt... Suprimarea Bisericii noastre în 1948

(continuare în pag. 12)

PAGES BILINGUES

Association des Amis de l'Église Gréco-Catholique de Roumanie

Blaj

„C'est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

Bucarest, la paroisse d'Avila

Nous voici le dimanche 16 juin a Bucarest. Il nous faut trouver la rue Sirenelor ou se trouve la paroisse gréco catholique d'Avila du Père Mare, sur la gauche du palais Ceaușescu. De larges avenues bordées d'immeubles plutôt élégants, mais inoccupés ou inachevés, avec de forets de grues au chômage, nous conduisent au palais sans problème. Celui-ci ne manque pas d'allure malgré son gigantisme malheureusement disproportionne par rapport a la misère du peuple. Mais où est la paroisse? Et voici notre sauveur: une passante avec un fichu sur la tête, après avoir lu l'adresse, accepte de monter dans notre véhicule et nous conduit par un chemin très cahoteux a travers un terrain vague: Voila l'église!... Elle se trouve dans un quartier d'anciennes maisons bourgeoises occupées par des tsiganes, installes la par les dirigeants communistes: ils savaient que grâce a eux ce quartier serait délabre en quelques années et qu'il leur serait possible ensuite de raser impunément ces lieux devenus insalubres, nous expliquera-t-on.

Il est 10h 30. Nous saluons le Père Mare, curé de la paroisse, et nous sommes assaillis par les paroissiens, tous francophones et combien francophiles qui arrivent pour la messe de 11h. Tous sont curieux de savoir comment, par quelle recommandation et par quel chemin nous sommes arrives ici, Lorsqu'ils savent que nous avons visite l'évêque de Cluj, et qu'a Blaj, nous avons même vu le Cardinal, et comment nous avons passe un e soirée avec lui, nous sommes de véritables frères; ils sont débordants de joie. Le Cardinal c'est leur phare, leur lumière, leur Père, c'est lui qui les écoute et qui les guide, celui qui a le plus souffert d'entre tous, celui qui se bat a mains nue et qui lutte sans peur et sans haine. Tous traumatisés par l'entreprise diabolique de confiscation, d'extermination, de torture physique et psychologique, qu'ils ont vécu eux-mêmes, ont peur que les communistes n'attendent à sa vie. Ils lui ont fait récemment un accueil triomphal et réconfortent a son retour de Rome ou il avait appris sa nomination de Cardinal, car, avait-il déclare: «Cette charge est bien plus lourde pour moi que les années de prison».

(a suivre)

Blaj

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

București, Parohia Avila

Iată-ne, duminică, 16 iunie, la București. Trebuia să găsim strada Sirenelor unde se află „Parohia Greco-Catolică Avila” a Părintelui Mare, la stânga palatului lui Ceaușescu. Am condus fără probleme spre palat, pe largile bulevarde mărginite de clădiri mai de grabă elegante, dar nelocuite sau neterminate, în jur cu macarale abandonate. Palatului nu-i lipsește o anumită alură în ciuda gigantismului și a unei nefericite disproporții în raport cu mizeria populației. Dar unde este parohia? Si iată salvarea noastră: o trecătoare cu o basma pe cap, după ce a văzut adresa, a acceptat să se urce în mașina noastră și să ne conducă pe un drum cu obstacole care traversa un teren nesigur. Iată biserica! Ea se găsește într-un cartier cu case vechi burgheze, ocupate de țigani, instalați de conducerea comunistă care știa că datorită lor acest cartier va fi ruinat și că în câțiva ani se va impune dispariția lui, așa ni s-a explicat.

E ora 10,30. Îl salutăm pe Părintele paroh Mare și imediat suntem asaltați de credincioșii, toți francofoni, care veneau pentru Liturghia de la ora 11.00. Aceștia sunt curioși să știe cum și pe ce drum am ajuns până aici. Mai voiau să știe când l-am văzut pe Episcopul de Cluj și, dacă, la Blaj, l-am văzut pe Cardinal și cum ne-am petrecut seara cu Eminența Sa. Pe noi ne considerau adevărați frați și erau plini de bucurie. Cardinalul este pentru greco-catolici farul lor, lumina lor, Tatăl lor. De el ascultă și este ghidul lor. Este cel care a suferit cel mai mult dintre toți, cel ce se luptă cu mâinile goale și care se luptă fără teamă și ură. Toți sunt traumatizați de legea diabolică a confiscării, de exterminare, de tortura psihică și psihologică în care au trăit ei înșiși. Le este teamă să nu atenteze comuniștii la viața Cardinalului. I-au făcut o primire triumfală la întoarcerea sa de la Roma unde a primit numirea de Cardinal și unde a mărturisit: „Această responsabilitate este mai grea pentru mine decât anii de închisoare”.

(va urma)

(urmare din pag. 8)

a însemnat o imensă durere, o durere care a rămas mereu vie. Frecventam Biserica Romano-Catolică, dar purtam în suflet dorul după o Liturghie greco-catolică, și, când, la Radio Vatican, am ascultat după mai mulți ani Liturghia noastră, nu am putut să-mi conțenesc plânsul. Apoi toate evenimentele vieții de familie făcute în taină, căsătoria, botezul copiilor. Și acum aveam în fața mea, în splendoarea ei neegalată, Bazilica Sfântul Petru, Palatele Pontifului, Radio Vatican care ne-a ținut vie credința, curajul și speranța timp de 40 de ani! Și eu eram acolo în așteptarea Sfântului Părinte! Ziua de 20 mai pentru mine a fost un miracol. Cum a căzut țaria frontierelor destinate să ne despartă pentru totdeauna de Roma?! Sufletul meu șoptea o rugăciune, pe care aș fi dorit-o cea mai sfântă, venită din suferințele Episcopilor și preoților noștri martiri care s-au stins având în inimă credința în Biserica Romei și dorul libertății.

Sunetul tobelor m-a trezit din amintiri. În bătaia lor se apropia de spațiul central un grup de acrobați purtând steaguri felurite colorate reprezentând simbolic toate Diecezele Italiei. În mișcările rapide ale acrobaților, steagurile se unduiau pe orizontală, ca prin alte mișcări să fie aruncate spre cer, colorându-l pentru o clipă, ca să revină în mâinile celor care le purtau, într-un zbor lin. Era un spectacol care părea că vine dintr-un trecut foarte îndepărtat. Mulțimea

pelerinilor era uluită de frumusețea ce continua să se desfășoare. Dar gărzile elvețiene în uniformele lor cu dungi portocalii și mov au apărut aliniindu-se în ordinea știută, înalții prelați de asemenea, când, pe neașteptate, Sfântul Părinte, în reverenda-i albă, purtat de papamobil, era între noi. „Vivat Papa! Vivat Papa!”, se auzea de peste tot; aplauzele și fluturările de mâini erau gesturile noastre prin care-l încredințam de iubirea ce i-o purtam. Și Papa ne privea surâzând, fericit că este cu noi.

După un timp, în fața intrării în Bazilică, Sfântului Părinte îi erau prezentate grupurile de pelerini, mulți veniți foarte de departe. Pentru fiecare Papa a avut un cuvânt bun, încurajator. Se putea urmări desfășurarea audienței pe două ecrane mari, dar noi, fiind în apropiere, am urmărit totul direct. Binecuvântarea Papei a încheiat prima parte a zilei și pelerinii, cu bucuria în suflet, plecau spre rosturile lor.

După-amiaza a însemnat pentru noi întâlnirea cu inteligența, fastul, gustul sigur pentru artă, cu tot ce a dat mărșă Renașterea, cu Cetatea Vaticanului. Suveranii Pontifi, avându-i aproape pe arhitecți și artiști ca Bramante, Michelangelo, Rafael, Bernini și mulți alții „au schimbat Roma creștină în capitală artistică și spirituală, a cărei strălucire durează și astăzi”. În această strălucire am intrat în rugăciune. Ne-am plecat sufletele mulțumindu-i lui Dumnezeu

(continuare în pag. 13)

(urmare din pag. 12)

că eram acolo, cu gândul și cu o rugăciune pentru cei de acasă și pentru Biserica noastră. Tot cu sufletele plecate în recunoștință ne-am rugat la mormintele Papilor și la mormântul Sfântului Părinte Ioan Pavel al II-lea.

O după-amiază întreagă am avut în fața „cele mai copleșitoare manifestări ale sufletului uman”, Bazilica Sfântul Petru, cu Pieta lui Michelangelo, care ne rechemă ori de câte ori ne îndepărtăm, cu mozaicurile ei unice prin perfecțiune și frumusețe, cu baldachinul lui Bernini, cu mormântul Sfântul Petru. Acolo, la orice pas și gând, tainic, veneau până la noi rugăciunile rostite acolo, din atâta credință și de atâtea veacuri.

Au urmat „Muzeele Vaticanului” și „Capela Sixtină”, construită de Papa Sixt IV care i-a dat și numele, Capelă care are dimensiunea atribuită „Templului lui Solomon” și căreia Michelangelo i-a creat în fresce „Cerule”, într-un joc al culorilor, umbrelor și luminilor.

Dar Roma mai avea surprize pentru noi: vizita la Colegiul „Pio Romeno”, unde am fost răsfățați de gazde și l-am întâlnit pe PSS. Mihai Frățilă, un tur al orașului cu un autobuz deschis ne-a plimbat prin centrul istoric, peste tot unde mâna omului, purtată de inteligență și dar, a creat valori nemuritoare care fac azi din Italia țara care dă lumii 65% din tezaurul artistic. „Fântâna Trevi” și-a dezvăluit pentru noi întreaga frumusețe, noaptea, când boltă a

cerului era grea de stele.

Vineri, 22 mai, Assisi și Loreto. La Assisi te simți îndemnat să închini un imn „frumuseții pământului, izvoarelor, pădurilor, păsărilor, cerului și luminii”. Acolo este un peisaj tulburător prin frumusețe, numai păduri, arbuști și flori...peisajul însuși creează o anumită stare de suflet. Orașul este și el unic, cu străzi înguste, care continuu urcă și coboară. „Bazilica Sfântul Francisc de Assisi” a fost construită între 1228 și 1253, împodobită toată cu frescele lui Giotto, care redau scene din viața Sfântului. Dar pe bunul și blândul Sfânt îl simți peste tot, îi simți puterea. La ora amiezii, când am ajuns la Assisi, era o căldură „italiană”; și nu numai noi eram, ci mulțime de pelerini. Am avut prea puțin timp să ne rugăm; la mormântul Sfântului eram îndemnați să nu întârziem. Atingându-i cu încredere sicriul, cu inima toată numai rugăciune, m-am încredințat Sfântul Francisc lăsându-i toate grijile și dorințele. „Bazilica Sfânta Clara”, fiind închisă, nu a putut fi vizitată.

(continuare în pag. 14)

(urmare din pag. 13)

Sâmbătă, 23 mai, Ancona, Loreto și Veneția. Istoria „Sanctuarului din Loreto” începe în secolul al XIII-lea, cu mutarea aici a casei în care a locuit Sfânta Familie la Nazareth. În secolele care au urmat a ajuns să fie unul din cele mai vizitate locuri de pelerinaj din lumea catolică (200 de sfinți și ferițiți, numeroși pontifi). Seara târziu, în cântecul blând al Paraclisului Maicii Domnului, îi aduceam acolo, în acel loc sfânt, mulțumire Preacuratei care ne-a ocrotit în tot timpul pelerinajului.

Ne-a mai rămas de vizitat Veneția, oraș rafinat prin artă, orașul apelor, ridicat pe mai bine de 100 de insule, cu principala cale pe ape, Canalul Grande. L-am străbătut și noi cu vaporețul, admirând unele din cele mai frumoase palate din Europa. Și uimiți că ne găseam acolo, am întârziat în admirație în fața „Bazilicii San Marco” și a „Palatului Dogilor”. Dar era și timpul ultimelor fotografii de grup, a ultimelor mici cumpărături pentru cei dragi de acasă.

Duminică, 24 mai, Veneția. Am început pelerinajul cu o Liturghie celebrată de PSS Virgil Bercea în Catedrala „Sfântul Nicolae” din Oradea. Acum, la sfârșit, mulțumeam lui Dumnezeu pentru tot ce ne-a dăruit, tot printr-o Sfânta Liturghie celebrată în Biserica Greco-Catolică din Veneția.

Pelerinajul Eparhial „Pe urmele Sfântului Apostol Pavel” a intrat deja în istoria Diecezei noastre. Un astfel de pelerinaj nu ar fi fost posibil dacă nu era

gândit și dacă nu ar fi participat la el chiar PSS Virgil Bercea, a cărui grijă pentru noi s-a simțit tot timpul. Preasfinția Sa ne-a fost cel mai bun ghid prin bogăția de capodopere văzute, știind în același timp să ne țină trează curiozitate și să ne îmbogățească cunoașterea. Cuvintele „mulțumire” și „recunoștință” nu pot acoperi sentimentele ce noi pelerini i le purtăm în suflet.

Și ar mai fi multe de spus, le vor spune însă și alți pelerini, pentru că am trăit bucurii comune și în timpul celor 9 zile s-a creat o legătură sufletească între noi, bazată pe credință și încredere. Nu poate să fie uitat nici Părintele Alin și nici Părintele Paul care, prin rugăciunea lor personală și comună, ne-au reamintit cât de adâncă și frumoasă poate fi ea, Părintele care, cu echilibru, rațiune și calm, ne-a orientat în „labirintul” atât de complicat al Romei.

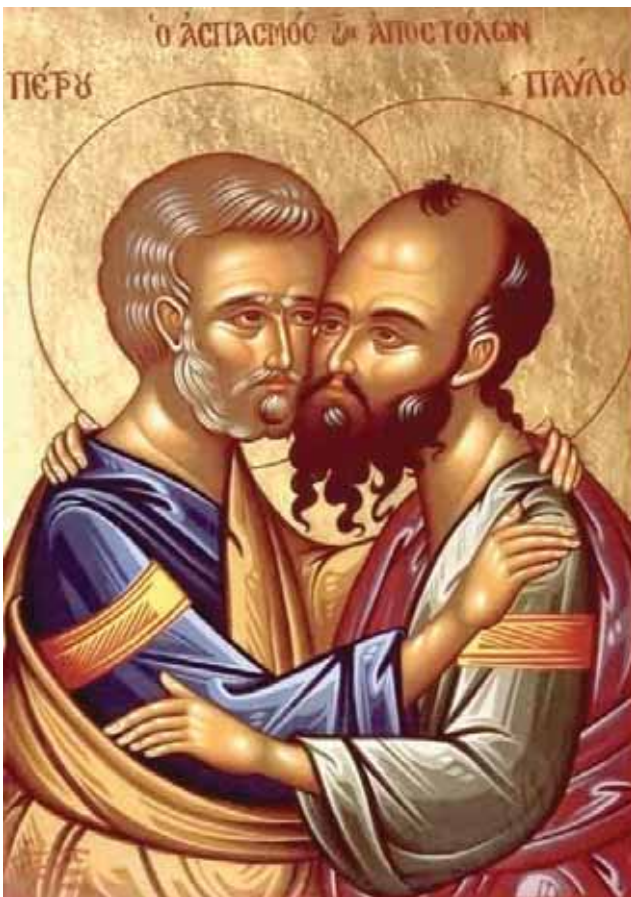
Azi pot spune și eu, și voi spune mereu: „Et in Arcadia ego!” (Și eu am fost în Arcadia!), ceea ce înseamnă atingerea fericirii. De ce? Pentru că am fost la Roma și în atâtea locuri sfinte, am cunoscut înălțimea artei născute din credință, dintr-o necesitate spirituală și l-am cunoscut pe Sfântul Pavel.

O legendă veche spune că un copil a vrut să îmbrățișeze razele soarelui, dar nu le putea strânge în brațe. Se obosea zadarnic să le țină în mână. Atunci Umbra i-a spus: „Truda ta este o nebunie, căci nu le este dat muritorilor să închidă lucrurile divine”. Nu este acesta și îndemnul Sfântul Pavel?

Otilia BĂLAȘ

Rugăciune la Sfinții Apostoli Petru și Pavel

Apostoli măriți ai Domnului, voi ați primit de la Mântuitorul misiunea de a fi stâlpii Bisericii creștine. Pe tine, Sfinte Petru, Mântuitorul te-a ales ca piatră de temelie a Sfintei Biserici, pentru credința ta nezdruccinată pe care a întărit-o cu harul Său. Pe tine, Sfinte Pavele, Mântuitorul, din vrăjmaș te-a făcut prieten și Spiritul Sfânt te-a ales să împodobești sufletele păgânilor cu giuvaerele învățurii creștine. Amândoi ați lucrat cu însuflețire la răspândirea Împărăției lui Cristos, stropind cu sângele propriu ogorul sufletelor, pe care le-ați muncit cu atâta dăruire. Acum vă bucurați de vederea Mântuitorului în mărirea cerească. Aruncați

o privire spre Biserica lui Cristos, care se străduiește să conducă la lumina Evangheliei și la izvoarele tămăduitoare ale harului popoarele derutate de atâtea învățături greșite și zbuciumate de atâtea experiențe triste.

Rugați-L pe Mântuitorul să-l lumineze și să-l apere pe Sfântul nostru Părinte Papa Benedict al XVI-lea, pe Episcopi și preoți și întregul popor creștin. Mijlociți la Domnul secerișului să trimită apostoli plini de zel în ogorul său, pentru ca toți oamenii de bunăvoință să aibă parte de binefacerile aduse de Sfânta Biserică creștină. Amin.

De ce și cum iubesc Biserica Greco-Catolică?

Domnul nostru Isus Cristos, întrupându-se, a coborât în lume prin Sfânta Vergură Maria, ca om și Dumnezeu Adevărat. Sub grija Sfântului Iosif și a Maicii Sale Maria a crescut, a mers la Templu, s-a rugat și după revelarea Tatălui la botezul Fiului Său, și-a ales dintre niște oameni slabi ca noi apostolii, cei care urmau să ducă kerigma mai departe „la toate neamurile până la capătul pământului”. Aceasta a fost dorința Mântuitorului după ce și-a sacrificat viața pentru întreaga omenire purtând grelele patimi, crucea pe care a fost răstignit, și-a murit pentru a învia. L-a ales pe Petru al Său succesor și S-a înălțat la cer pentru „a ne pregăti un loc”; de aici a trimis pe Spiritul Sfânt care să ne lumineze și să ne hrănească în continuare.

Sfinții Apostoli au dus învățătura Domnului mai departe, au convertit o parte din evrei și păgâni ca mai apoi să le îndrume pașii spre Dumnezeu. Așa a luat ființă Biserica primară.

Multe dogme, din pricina ereticilor, s-au disputat pe o întindere de aproape 1000 de ani, în același gând sfânt, catolic, unic și apostolic până într-un moment incendiar: Schisma de la 1054; de atunci nu mai vorbim de „o turmă și un păstor”. Să nu uităm că Petru și Pavel la un moment dat au ajuns într-un conflict... dar iubirea a învins și s-au împăcat... ar trebui să medităm mai mult la acel eveniment!

Timpul a săpat în conștiința oamenilor și a neamului nostru, și iată că la 1700 s-au refăcut legăturile strămoșești cu Mama Romă.

Pentru cei care nu știu, sau știu istoria neamului nostru dinainte de 1700, așa cum mărturisea și Mitropolitul ortodox Nicolae Corneanu în unul din interviurile sale recente, în acele vremuri frații noștri treceau prin grele încercări, suferind ca slavi pe pământurile lor, așa că numai revenirea la rădăcină le mai putea asigura seva atât de necesară pentru a supraviețui nenumăratelor răutăți. Bine au mai gândit!

Bine, pentru că în acel moment a început lupta pentru a fi recunoscuți ca stăpâni autentici ai pământurilor răcorite cu sudoarea strămoșilor pentru binele altora în chiar dreptul nostru de proprietate. Iar la 1737, când vlădica Ioan Inocențiu Micu Klein făcea schimb de domenii, cel de Făgăraș cu cel al Blajului, a chemat pe marele arhitect de la Viena, pe Johann Martinelli, să zidească Mica Romă, ceva mai târziu eminesciană (1866), unde vor înflori în grădina patriei acele minți luminate ce vor milita pentru drepturile românilor. Și cum era să fie închis în închisoarea de la Graz Sfinția Sa Ioan, de împărăteasa Maria Tereza, când cerea drepturile noastre, așa a ajuns să moară în exil la Roma. Dar inima lui mare de român radia și de

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

aici către o altă inimă curajoasă, aceea a succesorului său, Petru Pavel Aron, pentru a cărui moarte, la 9 martie 1764, avea să lăcrimeze o icoană din iconostasul vechii capele de la Castelul Mitropolitan.

Istoria luminării neamului român a început prin truda livrească a strămoșilor după ce și-au absolvit studiile pe la Roma, Viena, Buda, ca mai apoi să se reîntoarcă în patrie. La Blaj se deschideau porțile primelor școli cu predare în limba română la 11 octombrie 1754 și episcopul Petru Pavel Aron avea să fie cel care îi cheamă pe toți să se hrănească de la „fântâna darurilor”.

Mă încumet să afirm că fără Blaj nu am fi fost astăzi români, că fără lupta intelectualilor începând cu Inocențiu, Petru Pavel Aron, Samuil Micu, Gheorghe Șincai, Petru Maior, apoi a pașoptiștilor: Timotei Cipariu, Simion Bărnuțiu, George Barițiu, Aron Pumnul și a celor de după 1918, noi azi nu am fi vorbit limba noastră dragă și scumpă: româna, niciodată, că mai lesne am fi vorbit o alta după dorința așa numiților stăpâni.

Și tot Blajul și-a adunat copiii ca o mamă iubitoare în 1848 pe Câmpul Libertății; 40.000 de glasuri au urcat spre Cer din inimă cu o dorință fermă: „Noi vrem să ne unim cu țara!”, Biserica fiind aceea prin care acest gând s-a răspândit la tot omul prin părinții, preoți vrednici și dieceii ce vegheau asupra

poporului deznădăjduit.

Și adevărat este că Biserica Greco-Catolică, despre care unii afirmă că nu a adus nici un bine poporului român, le-a purtat de grijă celor veniți să învețe în școlile Blajului, săraci de nu aveau nimic, și totuși aici aveau să dezgroape comori ascunse și perpetue. De hrană nu au dus lipsă fiindcă primeau țiștii și ciorba lui Sebasta, gratuit de fiecare dată când pântecele își cerea drepturile. Nici de carte nu au dus lipsă fiindcă aveau biblioteci. Cea a lui Timotei Cipariu, cea mai mare comoară livrească a vremii din Transilvania pentru astâmpărarea foamei de cunoaștere ființa la Blaj. Iubirea de patrie și limbă a răsărit în inima multor tineri aici, în această așezare în care numărul elevilor îl dubla pe cel al locuitorilor, Blaj: Vaticanul românilor la ei acasă.

Lupta însă nu s-a sfârșit la 1848 ci s-a continuat prin grija Bisericii care în „inima românimii”, începând de la Blaj, a refăcut unitatea neamului prin acel 1 decembrie 1918, la Alba Iulia, când Episcopul nostru de pie memorie Iuliu Hossu dădea citire Declarației în fața Episcopului ortodox Miron Cristea și a celor 100.000 de participanți, că de acum înainte istoria va ține minte acea zi fiindcă ea era actul de naștere al bucuriei strămoșilor și al celor ce aveau să vină: s-a împlinit visul lui Mihai Viteazul!

Dar „mulțumirile” pentru aceste grele lupte ale Bisericii Greco-Catolice veneau la 1 decembrie 1948 când Statul

(continuare în pag. 18)

a desființat-o trecând toate bunurile în patrimoniul său și al... Mai grea încercare nici nu a avut să treacă vreodată această Biserică ce a devenit martiră pentru că nu a renunțat să lupte pentru binele neamului plătind cu sânge. Episcopi, preoți, călugări și călugărițe, profesori și profesoare, laici și adolescenți greco-catolici aveau să cunoască cruda stăpânire a atelilor comuniști. Mulți au murit și au sfințit cu sângele lor gândul ca nicicând să nu lase acest neam să rămână fără Dumnezeu. Așa s-a născut Biserica din catacombe ca în vremea primelor veacuri; lupta a fost mare și credința și mai mare. Avem sfinți, nevăzuți încă, dar care în curând ne vor chema la Vatican să le sărbătorim beatificarea și să cerem de la Mântuitorul nostru curajul lor de a înfrunta... și azi e nevoie de multă luptă spirituală pentru a renaște o țară morală; neamul își pierde idealul și inima!

Și mai sunt întrebat de ce iubesc această Biserică? Ea, care îmbină Răsăritul cu Apusul într-o armonie a refacerii frăției dintre Biserici? Ea care a lăsat în istorie urme de neșters la bună zidirea neamului? Și oricine va cuteza să devalorizeze ceea ce Biserica Greco-Catolică a făcut în tot timpul existenței sale, acela pe drept

cuvânt nu se poate numi român!

Neamul și-a găsit un sprijin vajnic în această Biserică, iar nouă ni se cuvine să-i dăm (sau mai bine spus să-i redăm) respectul cuvenit. Lauda omenească e deșartă, însă faptele arată devotamentul față de ceva, iar în cazul nostru față de Dumnezeu și neam.

Ca fiu al acestei Biserici, de care mă simt legat pentru totdeauna, îi aduc recunoștința mea, fiindcă am crescut la umbra Catedralei Mitropolitane Majore din Blaj, „Sfânta Treime”, ca simplu slujitor și ajutor în altar în postura de crâșnic, apoi drumul în sânul ei îl continuu ca fiind liceean în bătrâna clădire a liceului „Sfântului Vasile cel Mare”. Am alergat la unison cu timpul și repede au mai trecut cei trei ani de teologie ai facultății din mijlocul Miciei Rome, ca acum să mă aflu în Marea Romă pentru a-mi urma vocația, gândul strămoșilor și idealurile lor, care ar trebui să fie să ale noastre.

Fie ca Sfânta Treime să ne audă rugile ca în viitor să fie iar „o turmă și un păstor”, pentru a trăi ca frații, cu frică de Dumnezeu și binecuvântați ca mereu să facem doar voia Lui. Așa să ne ajute Dumnezeu!

Ciprian VESTEMEAN

Papa Paul al VI-lea (III)

Giovanni-Battista Montini s-a născut la 26 septembrie 1897, la Concesio, un orașel rural la 8 km depărtare de Brescia, într-o familie burgheză, care, încetul cu încetul, a ajuns să ocupe un loc și un rol însemnat în vechea nobilime scăpătată. Tatăl său, Giorgio Montini, era un avocat catolic foarte bine văzut, avea relații chiar cu Papa Benedict al XV-lea. El este unul dintre cei care i-au cerut Papei să autorizeze intrarea catolicilor în politică. În tot acest timp s-a angajat în acțiunile catolice, a creat asociații spirituale sau opere sociale, școli pentru copii, în care și-a înscris proprii copii și a condus cotidianul catolic din Brescia, „Le citoyen”. Alături de Luigi Sturzo a fondat „Partidul popular italian”, mai târziu, temelia democrației creștine. Între 1919-1926 a fost deputat în Parlament. Profund democrat și profund creștin, a respins fascismul și orice acte de violență. Nu a acceptat vreo colaborare cu Mussolini și s-a retras din viața politică rămânând până la sfârșitul vieții simplu cetățean.

Tânărul Giovanni - Baptista Montini și frații săi, Francisc și Iudovic, au fost elevi într-o atmosferă a valorilor creștine și a libertății care erau apărate cu multă putere. Viitorul Papă a moștenit darul scrisului de la tată, de aceea îl vom găsi de timpuriu, ca seminarist, colaborator la micul jurnal de inspirație democratică și catolică „La fronde”. Tinerețea lui a fost impregnată de lupta tatălui și prietenilor săi împotriva fascismului, pentru democrație și dreptate socială. Pavel al VI-lea și Ioan al XXIII-

lea, deși erau diferiți prin origine, au avut aceeași educație politică. Aceasta explică paralelismul din multe lor atitudini și în ciuda caracterelor lor atât de diferite.

Ca și copil, Giovanni - Baptista a suferit de o insuficiență cardiacă care a dispărut în timp. Uneori lipsea de la cursuri pentru a se îngriji. Era foarte sensibil, afectat profund de bucuriile și micile necazuri ale copilăriei. I-au fost date multe daruri, printre care inteligența și, alături de frații săi, s-a bucurat de o deosebită educație, de însușirea unei culturi înalte și de o formație spirituală asemenea. În „testamentul” său Papa își exprimă cu emoție recunoștința ce le-o poartă părinților: „...Să fie binecuvântați de Dumnezeu părinții mei, cei care mi-au dat educația, care m-au iubit, mi-au dat exemple bune de afecțiune, încredere, bunătate, prietenie, fidelitate, de respect, atâtea daruri, atâtea învățăminte frumoase, atâtea speranțe am primit de la ei în lumea aceasta”.

Giovanni - Baptista Montini a avut inteligența strălucitoare și vocația timpurie. În timp ce frații săi s-au orientat, unul spre medicină și celălalt spre drept, el, la 14 ani, și-a manifestat dorința de a deveni preot. La Brescia, unde a urmat liceul, la iezuiți și deja acolo preoții i-au remarcat evlavie. Ca seminarist s-a remarcat prin evlavie și pasiune pentru studiu și, în pofida sănătății fragile, era neobosit. La 20 mai 1920 Mgr. Hyacinthe Gaggia l-a sfințit preot avea 23 de ani.

(va urma)

Publicarea Decretelor Arhiepiscopului Major

Urmare a lucrărilor Sinodului Episcopilor Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică, care s-a întrunit în sesiune ordinară, la Blaj, în perioada 4-6 mai 2009, Preafericirea Sa Lucian Mureșan, Arhiepiscopul Major al BRU și președinte al Sinodului Episcopilor BRU, a publicat joi, 21.05.2009, în Sărbătoarea Sfinților Împărați Constantin și Elena, trei Decrete ce cuprind norme și decizii sinodale în materie liturgică, respectiv:

*** Decretul nr. 19/21.05.2009 - Calendarul Bisericii Române Unite cu Roma, Greco-Catolică - Reguli generale pentru uniformizare,**

*** Decretul 20/21.05.2009 – Postul și Ajunul în Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică,**

*** Decretul 21/21.05.2009 - Veșmintele Liturgice în Biserica Română Unită cu Roma, Greco-Catolică.**

În documentul intitulat “METODOLOGIE DE APLICARE A NORMELOR DECRETULOR ARHIEPISCOPULUI MAJOR nr. 19/2009, 20/2009 și 21/2009”, Preafericirea Sa aduce următoarele explicitări menite să coordoneze și clarifice implementarea normelor conținute de respectivele decrete:

“Preasfinții lor Episcopii sunt rugați să aducă la cunoștința Preaonoraților Văcari, a Consilierilor și a Protopopilor conținutul acestor Decrete și a Anexelor acestora, insistând asupra necesității cunoașterii, asumării și aplicării corecte a prescrierilor prevăzute în acestea;

Preaonorații Protopopi, vor prezenta conținutul acestor Decrete precum și al Anexelor acestora preoților din propriul Protopopiat la primele două întâlniri consecutive organizate la nivel de protopopiat; vor urmări de asemenea ca aceste documente să fie cunoscute și aplicate corespunzător de către preoții din propriul Protopopiat, chiar îndreptând frățește sau admonestând colegial pe cei care din diferite pricini nu le respectă întocmai;

Onorații preoți se vor îngrijii să asimileze și să respecte cu maximă atenție conținutul acestor norme care fac parte din dreptul particular al Bisericii noastre; vor căuta să le aplice și să le trăiască întocmai ca patrimoniu liturgic, teologic și spiritual propriu, amintindu-li-se părintește faptul că nerespectarea sau încălcarea, chiar și sporadică a acestor norme, pot atrage după sine sancțiuni canonice.

De asemenea, preoții se vor îngrijii ca prin cateheze adecvate, dar și cu alte ocazii (predici, cuvântări, meditații) să prezinte corect credincioșilor noștri conținutul acestor norme de drept particular, astfel ca acestea să poată fi cunoscute și trăite de către întreaga comunitate a Bisericii noastre.”

Biroul de presă al Mitropoliei Blaj